

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De institutione sanctissimi Sacramenti. Ingratus est tanti beneficii,
qui se tantùm ex parte immolat, se totum immolante Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Neque hæc putes tantum in insigniores dici superbos, aut te ex illis unum non esse: Quis enim te discernit? an id certò affirmare ausis, quod de te sentis? Nonne sunt alia Dei de nobis & nostra iudicia? *Qui iudicat me Dominus est*, inquiebat Apostolus: unde ipsius iudicio stare debemus, non nostro. At certè si Domini spectes iudicium, multi actus superbiæ non modò in Phariseis, sed in Apostolis, velut graves condemnantur, qui leves alioquin viderentur.

1. Cor. 4. Ad cõne grave erat, quòd inter se disputassent Apostoli, *quis eorum videretur esse maior*, ut propterea audiverint à Christo Domino,

Matth. 18. *Nisi conversi fueritis, ab hac scilicet ambitione, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum calorum?* Itane regnum calorum nunquam essent ingressi propter illud peccatum? Ita sanè quia sic Christus dixit; quòd tamen non est ita intelligendum, quasi peccatum illud esset lethale, vel quasi quis arceatur illo regno propter peccatum non lethale: sed quod nisi conversi fuissent ab illo ambitionis affectu, gravius inde peccassent in aliis occasionibus, sicque tandem interijissent velut Judas, qui primò quidem leviter affectu avaritiæ peccare potuit, tum verò gravius, iuxta illud sapientis, *qui spernit modica, paulatim decidet*.

Eccles. 19. Certè qui gemunt in inferno, *Quid nobis profuit superbia*, non semper hoc lethali peccarunt peccato, sed unum extriisse inter multa venialia mortale sufficit: Atque illi, qui spernit tanquam modica, quæ quotidie peccat venialia, facillimum est incidere in ali-quod grave & mottale, quod confessione

non expiabitur; imò quod in ipsa confessione perpetrabit. *Sicut enim est confusio adducens peccatum*: ita & illius est propria hæc confusio, qui non omnem exiit superbiam, nec se libenter humiliat; & inde peccatum manifestum adducitur, cum inde recitetur aliquid in confessione, vel aliter declaratur, quam vera est coram Deo. At quale putas illud peccatum? qualis hujus peccati pœna? qualis humiliatio! quale futurum iudicium?

Sic sancti quique à levibus quibuscumque in hac materia sibi cavebant, utque etiam sibi caverent attentius, extrema quæque inde futura damna & supplicia sibi proponebant. Non deerant illis alia humilitatis motiva, neque ignorabant alias, quàm æternas esse humiliations, quas pro suis culpis in hac vita meruebant, quales in Davide & Ezechia commemorantur; s. d. hac præterea se cogitatione armabant, qualem ipse Apostolus de se refert; *Ne forte cum aliis prædicaverim, ipse probus efficiar*. Audecne tu præfidere, ubi timeret Apostolus? Audecne respere quasi minus à te remotum, quod Vir tantus non à se ducit alienum. Itaque quod ait Sapiens, *Humilia valde spiritum tuum, quoniam vindicta carnis impij, ignis & vermis*.

Vide in 3. parte, Dominica 10. & FERIA 5. hebdomadæ duodecimæ, ubi hæc duæ satis affines habentur Veritates.

Omnes insipientes & infœlices supra modum animæ superbi. *Sapient. 15.*
Superbo maxime formidandum divini tribunal Judicij.

FERIA QUINTA DE INSTITUTIONE Sanctissimi Sacramenti.

Accipite & manducate: Hoc est corpus meum, Matth. 26.

VERITAS PRACTICA,

Ingratus est tanti beneficii, qui se tantum ex parte immolat, se totum immolare Christo.
RATIO EST, Quia ille Ingratus est, qui gratitudinem non reddit Benefactori, quam de Haynesusve Pars 2.

bet, quam potest, & quam scit esse reddendam.

Atqui Ille talis est, qui se tantum ex parte immolat.

Ergo est ingratus; aut ne tale incurras probè, omnino te totum debes immolare cum Christo.

C

I. PUN-

I. PUNCTUM.

IN qua nocte tradebatur, accepit panem & gratias agens fregit, & dixit, accipite & manducate; hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur, hoc facite in meam commemorationem. Nihil hic non stupendum supra omnem admirationem, sed illud imprimis cum Apostolo pondera, quod quâ nocte tradebatur, id est, quo tempore cogitabant homines de eo perdendo & de vita tollendo, Ipse cogitabat de admirabili illo modo sui relinquenti, & se totum donandi omnibus & singulis hominibus. Nonne est Bonitas opposita malitiæ & impietati Judæorum? Perge porro de hac bonitate cæterisque admirandis hujus Sanctissimi Sacramenti, quantum feret effectus, meditari; Tùm ad gratitudinem tanto reddendam Beneficio devenies; cumque aliud quod aptius reddas inveniri non possit, quàm ut te totum immoles cum Christo se totum immolante, sic te gratum hoc modo exhibebis, ut nisi hanc reddas gratitudinem, ingratum te profus & indignum tanto beneficio sentias, quidquid aliud præstes.

Ratio, quæ hic multum expèdi debet, hæc est, quòd ille ingratus sit omnium iudicio, qui quam debet, quam potest, & quam probè scit esse reddendam Benefactori gratitudinem & animi testificationem, non tamen reddit. Nonne illum condemnabis? quid enim illum impedit à reddenda gratitudine, quàm perversa voluntas? Talis autem voluntas non mera est ingratitude? nam si non deberet talem ingratitude, si nesciret se debere, aut si non posset, certè esset excusandus. Sed cum hæc tria simul concurrant, quæ ad effectum cuiuslibet operis plurimum valent, ut debeat, ut sciat, & possit reddere, quod petitur, nec tamen usquam reddit; planè ingratus est & maximè vitiosa eius ingratitude, cum sola illi desit voluntas, in qua una posita est gratitudo vel ingratitude. Vell è sine tibi aliquem aut te alicui sic esse ingratum? Nonne vel hoc nomen ingritudinis execratur animus? Possè sine hujus vitii sustinere probum à Patre factum, vel ab aliquo insigni Benefactore? An te his velles comprehensum verbis, quibus de ingratis sic queritur Deus: *Filios unum vi & exaltavi, ipsi autem spreverunt me!*

4. r.

II. PUNCTUM.

AQUI ille, qui cum Christo se ipsum immolante, se tantum ex parte immolat, non reddet illam gratitudinem, quam debet, quam potest, & quam probè scit esse reddendam.

Quatuor hic sigillatim sunt expendenda; Primura est, quòd se Christus Dominus totum immolet in hoc Sacramento & Sacrificio; quod quidem non fit semel sicut in cruce pro omnibus hominibus, sed quotidie pro te uno. *Overbum omni gladio ancipiti penetrabilibus*, Pro te uno quotidie se immolat in altari, sicut semel pro omnibus! Audi Authorem libri de Imitatione Christi: *Lazare anima mea* 3. de Imit. Chr. 2. & gratias age Deo pro tam nobili munere & solatio singulari. Nam quoties hoc mysterium recolis, & Christi corpus accipis, toties tua redemptionis & peragis, & particeps omnium meritorum Christi efficeris. Ita magnum, novum, & jucundum tibi videre debet, cum celebras aut missam audis, ac si eodem die Christus primum in utero Virginis descendens homo factus esset: aut in cruce pendens pro salute hominum pateretur & mureretur.

Secundum, quod perpendas, est, tantam huic beneficio deberi gratitudinem, quantum alteri quicumque; ut autem debita gratitudo reddatur, ipsa debet dari vita, non ex parte, sed tota. Nam si paritas aliqua querenda est inter beneficium & gratitudinem, non potest hic alia reperiri, quam ut des ei saltem semel vitam tuam, qui suam toties pro te dat, dicat & consecrat. Esit quidem adhuc longè magna disparitas, cum vita tua longè sit inferior vi: à Christi; quia tamen nihil supra vitam dare potes, tñ illà qualemcumque sit, contentus est: sed nisi eam integrè dones & immoles, non putes ei satisfactum, quidquid aliud agas & offeras. *Quidquid præter te ipsum das, ac ipse Dominus, ubi post Evangelium apertius loquitur, nihil curo, quia non quero datum tuum sed te. Sicut non sufficeret tibi omnibus habitis præter me, ita nec mihi placere poterit, quidquid de deris, te non oblato.* Vide ibi plura.

Tertium, Nihil à te petit, quod non possis dare, cum eius gratia, quam ex eo ipso potes intelligere tibi offerri, quando petit à te, quod non potes dare, nisi te adjuvet. Neque velò aliud à te exigit, quàm ne quidquam ex sensuali

4. de Imit. Ch. 8. &c.

Hom. 76. ad Popul.
de Zacch.
 sensuali motu liberè agas, aut loquaris; sed omnia in spiritu & veritate; seu ex ratione & gratia. Quid facilius homini rationali adjuto gratiâ, quàm ex ratione & gratia vivere? quid tibi liberius, quàm tua libertas? quid tam tuum, quàm tua voluntas, quæ non vult aliquid, nisi quia vult illud? *Non est hic impendium, non est hic labor, non est hic temporis exercitatio: sufficit velle, & totum factum est,* ait sanctus Joannes Chrysostomus. Idem quæ alibi; *Magna est vis voluntatis, quæ efficitur nos posse, quod volumus, & non posse illa, qua nolumus.*

Quartum denique, nonne id probè scis te debere & posse, quod queritur, aut certè ignorare non debes, cum tot nominibus ei vitam debeas, à quo eam accepisti? Nonne ipse est Creator tuus, Conservator tuus, Redemptor, Justificator, & Glorificator tuus? At nonne propterea te totum illi debes? Novissimè autem cum te novo obstringit beneficio, quo se totum tibi quotidie immolat, & quo à te repetit, quod iam pridem illi debes, an ignorabis te debere? An ignoras quod ait Apostolus, *ut qui vivunt iam non sibi vivunt, sed ei, qui pro ipsis mortuus est?* An quod ipse Christus tam apertè, *sicut misit me vivens pater, & ego vivo propter patrem, & qui manducat me, & ipse vivet propter me.*

-III. PUNCTUM.

Eccles. 29
 INGRATUS es igitur tanto beneficio si te non imoles, vel si non nisi ex parte te imoles, dum se totum Christus immolat; quia non reddis quod debes, quod potes, & quod scis esse reddendum: unde illud Sapientis tibi non immeritò possit objici: *Bona Reppromissoris sibi ascribit peccator, & Ingratus sensu*

derelinquit liberantem se, vel quod est apud Jobum: quasi nihil posset facere Omnipotens, Job. 22. astimabant eum; cum ille impleset domos eorum bonis. Adde, quod sic ille in Sacramento & Sacrificio se immolat, ut te modum tui simul cum ipso immolandi perfectè doceat. Vide quomodo illic vivit & mortuus est simul. Revera vivit eodem in corpore, quo dum ageret inter homines, vivit, iidem sunt oculi, eadem aures, idem os & lingua, manus & pedes cæteraque corporis membra: sed quomodo iis utitur? peiinde ac si mortuus esset; non enim iis utitur corporali modo sed spiritali. Sic tu planè vivens morieris, & mortuus vives, si non aliter oculis cernas, auribus audias, ore loquaris, & toto te moveas corpore atque animo, quàm purè ex motu gratiæ & rationis, nõ ex appetitu vel cõcupiscentia. *Si spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis,* ait Apostolus; quod & ante dixerat: *si mortui sumus cū Christo, creditur quod simul etiã vivemus cū Christo. Existimate vos mortuos quidem esse peccato, viventes autem Deo in Christo Iesu. Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis eius; sed neque exhibeatis membra vestra, arma iniquitatis peccato; sed exhibete vos Deo tanquam ex mortuis viventes, & membra vestra arma iustitiæ Deo. Quem in sensum & usum plurimæ subministrantur in 3. parte Veritates, primis quidem duabus integris hebdomadis; Tum Feria 5. 6. & Sabbato decimæ tertiæ hebdomadæ. Atque hæc in primis, quæ infra declaratur Feria 6. quartæ post Pascha hebdomadæ:*

Quam gloriosum est Sacramento multa in nos posse si velimus, tam ignominiosum est pauca posse, quod nolumus.

FERIA SEXTA. DE PRODITIONE IUDÆ Manifestata à Christo Domino.

Amen dico vobis, quia unus vestrum me traditurus est.

Respondens autem Iudas, qui tradidit eum, dixit: nunquid ego sum, Rabbi? Ait illi, tu dixisti.

Marth. 26.